

ЕПІДЕМІОЛОГІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ HCV-ІНФЕКЦІЇ
Ушеніна Л.О., студ. 5-го курсу, Сіянова Л.Ю., лікар-ординатор
Науковий керівник – доцент Рябоконт О.В.
Запорізький державний медичний університет,
кафедра інфекційних хвороб

Вивчено епідеміологічні дані у 225 хворих на хронічний гепатит С (ХГС), які перебували на лікуванні в гепатологічному центрі Запорізької обласної інфекційної клінічної лікарні.

При постановці діагнозу ХГС користувалися класифікацією хронічних гепатитів, запропованою на Міжнародному конгресі гастроентерологів (Лос-Анджелес, 1994). Тривалість захворювання коливалася від 8 місяців до 10 років (у середньому $3,8 \pm 0,9$ року). В анамнезі на перенесений раніше гострий гепатит С вказували 20 (8,9 %) пацієнтів. У 89 (39,6 %) хворих ХГС діагностовано під час “випадкових” обстежень: при донорстві, при обстеженні у зв’язку з іншими захворюваннями, по лінії військомату.

Результати епідеміологічного анамнезу свідчили, що у більшості хворих за кілька років до виявлення ХГС мали місце множинні медичні й немедичні втручання: у 109 (48,4 %) пацієнтів – операції, травми, у 60 (26,3 %) – часті стоматологічні втручання, у 57 (25,3 %) – кількаразове донорство, у 55 (24,4 %) – інвазивні діагностичні й лікувальні процедури (фіброгастроуденоскопії, пункції та ін.), у 36 (16,0 %) – епізодичне вживання наркотиків внутрішньовенно, у 18 (8,0 %) – професійний контакт із кров’ю, 11 (4,9 %) хворих виявлені в сімейних епідосередках.

Таким чином, серед хворих на HCV-інфекцію переважають пацієнти з групи ризику (мали в анамнезі хірургічні втручання, гемотрансфузії, внутрішньовенне вживання наркотиків та ін.). При цьому у 39,6 % випадків ХГС діагностовано під час обстежень у зв’язку з іншими захворюваннями, що обумовлює доцільність скринингових обстежень на маркери гепатиту С.